

O acto de apoio cidadán á carpintería de ribeira de Purro: Unha mostra de compromiso e orgullo colectivos

María Novas

Presidenta da asociación “Motivos d’Aldea”

Unha vez lin que o momento oportuno chega cando se poden ver as cousas —especialmente as que xa todo o mundo viu— dun modo novo. A Coordinadora pola Defensa do Estaleiro tiña esta crenza cando, o pasado 19 de febreiro, convocou a cidadanía a unha xornada pública e de carácter festivo en apoio á carpintería de ribeira de Purro.

Ao longo da tarde, expuxéronse algunhas das embarcacións tradicionais da vila, recolléronse sinaturas e púido-se contar coa interpretación de música tradicional. Organizáronse, ademais, unha serie de actividades lúdicas de temática marítima pensadas para os máis pequenos, esas xeracións futuras coas que neste momento presente nos atopamos en débeda.

A indignación provocada pola posible desaparición dun ben da vila con base nos intereses infundados dunha clara minoría fixo posible o nacemento da coordinadora que, como demostra o manifesto polo cal se orixinou, sempre apostou pola conservación, protección e posta en valor desta nosa carpintería de ribeira.

A coordinadora sempre entendeu que a loita pola conservación do noso patrimonio cultural non sería posible sen a necesaria toma de conciencia e compromiso de todos. Expoñer publicamente que o patrimonio é de todos e todas e que, como individuos, somos responsables converteuse nunha necesidade básica para sacar a debate público o caso. Estas foron as simples razóns que impulsaron a organización do acto, o cal foi sempre pensado dende unha óptica positivista e, sobre todo, construtiva.

Esta chamada de atención cidadá, que procuraba o recoñecemento do ben por parte da Dirección Xeral de Patrimonio, recolleu os seus froitos o día 25 de febreiro cando se publicou no DOG a boa nova na que a administración competente decide catalogar o estaleiro pola súa importancia histórica e o seu interese científico, cultural e social.

Este primeiro e fundamental paso foi recollido con ledicia e foi exemplo de recoñecemento a un traballo feito e a unha longa loita que, xa durante moitos anos, mantivo a Asociación Cultural Os galos. Mais as nosas esperanzas volveron entrar en decadencia cando, con lamento, descubrimos a posta en cuestión desta resolución oficial en novas vertidas á prensa por parte de Medio Ambiente e da Asociación de Veciños Santa Efigenia, os cales presentaron alegacións.

O noso patrimonio construído é a nosa expresión fundamental de identidade, das nosas relacións co territorio, á par que tamén o é da diversidade cultural do mundo. E por isto que, máis alá das disputas políticas entre as diferentes administracións, aflixe pensar que sexa xente da mesma banda do río a que estea disposta a negarlle á vila esta importante posibilidade de futuro. Que, de base e tendo en conta o pouco que xa nos queda, se adopten posturas contrarias a preservar este soporte tanxible da nosa memoria...

Pode ser que a explicación sexa que, cando algo se converte en aversión, é porque non se entende ben e que, cando odiamos algo, é porque rexeitamos algo que é parte de nós mesmos. É por isto que o labor da coordinadora resulta tan necesario; combatendo este problema de autoestima e de descontinuidade cultural que tantos anos leva predicando o patrimonio galego e dando a coñecer o porqué do seu valor intrínseco, resolto xa o pasado mes de febreiro no Diario Oficial de Galicia. Se, finalmente, entre persoas, logramos inverter esta situación, se conseguimos entre todos e todas recoñecer o valor do estaleiro coma elemento propio, orixinal e significativo da vila, entón, unha boa parte do orgullo colectivo rehabilitarase con el.

“Aprender, convivir e actuar na vida social común faise todo con,

a través, por medio de e fronte a outras persoas.

Aprender, convivir e cambiar o mundo social é algo que se fai

ENTRE PERSOAS”. // Michael Carrithers